

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

RICARD CUGAT

► Tres cadires buides al parc del Centre del Poblenou davant d'una paret vegetal aromàtica, dissabte.

Un parc per a ús de tothom

Alberto calçava unes vambes i amb la seva dona, **Nuria**, jugava a bàsquet amb els seus fills al parc del Centre del Poblenou. Plovisquejava, però les famílies i els esportistes (ahir arribaven fins i tot amb el dorsal de la Mercè) no renunciaven a un parc que, des que es va inaugurar, el 2008, ha provocat crítiques. L'última: una carta d'un lector, queixant-se perquè dues de les cadires miren a una mata. Llegia al mapa que, en realitat, aquestes males herbes són plantes aromàtiques. Asseguda en aquesta cadira, no feia olor de Mediterrani. El trànsit de Barcelona s'escolava per les finestres; les grues de les obres arribaven pel cel, també els hotels d'altura i les senyeres.

Darrere meu, un grup de pares asseguts observaven els seus fills. Més enrere, hi havia una model i un fotògraf en plena sessió i, molt més enrere, hi havia **Nuria i Alberto**, i els seus fills, en una pista. M'acostava i, primer, parlàvem del parc. Fa anys que hi vénen. La seva única queixa són els gossos i aquesta és la queixa «de tothom», sentenciava **Nuria**. No reconec l'accent, els deia jo, i tots dos feien un gest cansat.

Fa més de 15 anys que responen

a aquesta pregunta: van néixer a l'Equador i els van portar quan eren adolescents. Tots dos són fills de mares transoceàniques, mares que, quan ells eren nens, es connectaven en algun locutori barceloní per parlar amb ells, a Guayaquil. Ara són adults, amb fills catalans i ells, diuen, en la mesura que poden i, els deixen, són catalans.

En el *els deixen* tornaven els gossos del parc: els propietaris dels gossos que, deia **Nuria**, no li fan cas per-

Les zones verdes són per practicar esport gratis a moltes ciutats del món

què «no és d'aquí». «No sempre», afegia com a disculpa. Amb generositat, sense gairebé preguntes, tots dos parlaven del passat. **Nuria** va passar tota la infància amb els germans que «encara no venien». D'aquí recordava una habitació en algun pis de Barcelona: vuit persones, dues lliteres, un matrimoni colombià a sota. Ella, amb la seva mare al llit de dalt. A l'altra llitera, una parella de dones.

Alberto en tenia 20 i només deia una paraula: «Rebel·lia». Va passar de viure en una casa amb el seu pare a compartir un pis en què s'amuntegaven 20 persones. Dos rebots de pilota i deixaven el passat en el passat. Ara, explicaven, estan a l'atur com tanta altra gent. «S'ha de ser positiu, sortirà alguna cosa, segur», deia.

Una altra vegada, al parc. **Nuria** explicava que a l'Equador avui dia els parcs estan plens d'adults que practiquen esport: s'ha posat de moda una activitat de ball i gimnàstica. «És una mesura contra l'obesitat, però funciona molt bé perquè surts, fas exercici i alhora coneixes gent. Allà és diferent perquè els nens també juguen».

A l'Equador, Israel, Tailàndia, Mèxic, el Regne Unit, Dinamarca... el parc ja no és només un espai per als nens o per als jubilats. A moltes ciutats, als parcs s'hi troben persones que no es coneixen que busquen passar una estona, fer exercici gratis i divertir-se. Als parcs tailandesos, es practica una barreja de tai-txi i de ball tradicional. La mitjana d'edat, 50; moltes dones. A Copenhaguen, són les autoritats les que animen els danesos a practicar esport a l'espai públic. Als Estats Units, s'ha posat de moda una espècie d'entrenament per a *marines* que és tan dur com transgeneracional.

¿A Barcelona? Ho buscaré aquesta setmana. Tornava a les cadires amb vistes a l'espai aromàtic. El txiri-miri ajudava a aflorar una certa olor, potser de romaní. ≡

cgaya@elperiodico.com